

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Πρόσωπον καὶ Προσωπεῖον τῶν Οἰκουμενιστῶν*

*«Καὶ μόνο ἡ γενικὴ ἐντύπωση
ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ εἶναι τὸ ἴδιο
καὶ πρέπει νὰ συνεργάζονται
γιὰ τὴν ἐπίλυση πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων,
εἶναι ὀλέθρια γιὰ τὴ σωτηρία τῶν χριστιανῶν
καὶ πρέπει νὰ ζητήσουν συγγνώμη
καὶ νὰ μετανοήσουν οἱ πρωταγωνιστές»*

*Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση*

1. Συνοδοιπόροι

ΑΝΑΜΕΣΑ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διαφοροποίηση στὸ θέμα τῶν Διαχριστιανικῶν Διαλόγων.

Μὲ τὸν ἴδιο ζήλο –παρὰ τὸν σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν– ὑπηρετοῦν τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ οἱ δύο πλευρές, ἂν δὲν ἀνταγωνίζονται κιόλας.

Οἱ δυὸ τελευταῖοι μῆνες τοῦ 2006 τὸ ἀπέδειξαν μὲ τὸν πιὸ λαμπρὸ τρόπο. Τὸ Πατριαρχεῖο ἀκολουθεῖ τὴν παράδοσή του, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τελευταία ἀρχίζει παρόμοια παράδοση.

Μὲ περισσὸ καύχημα διατυμπανίζουν οἱ οἰκουμενιστὲς ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπισκέφθηκε τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, ὅπως πάλι, γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισκέφθηκε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τὸ Βατικανό!

Τρία γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀπογοητεύσει πολλοὺς χριστιανούς.

2. Ὀλέθριο τὸ ἔργο τῶν οἰκουμενιστῶν

ΕΙΝΑΙ λάθος νὰ πιστεύουν πολλοὶ χριστιανοὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ἀνοίγματα τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Πάπα εἶναι ἀθῶα καὶ δὲν μειώνουν τὴν Ἐκκλησία μας.

Καὶ μόνο ἡ γενικὴ ἐντύπωση ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ εἶναι τὸ ἴδιο καὶ πρέπει νὰ συνεργάζονται γιὰ τὴν ἐπίλυση πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, εἶναι ὀλέθρια γιὰ τὴ σωτηρία τῶν χριστιανῶν καὶ πρέπει νὰ ζητήσουν συγγνώμη καὶ νὰ μετανοήσουν οἱ πρωταγωνιστές.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι πολιτικὸς ὀργανισμὸς οὔτε καὶ καλεῖται νὰ ἐπιλύσει τὰ ποικίλα προβλήματα, ποὺ παρουσιάζονται στὴν κοινωνία. Ὁ ρόλος της εἶναι καθαρὰ πνευματικὸς.

3. Ἡ ἔνωση τῶν «ἐκκλησιῶν»

ὡς αὐτονόητη πραγματικότητα!

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ προσπαθοῦν ν' ἀμβλύνουν τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο τῶν πιστῶν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν πρὸ τετελεσμένων γεγονότων.

Οἱ ἐπισκέψεις στοὺς αἰρετικούς ὅσο πιὸ πυκνὲς εἶναι, τόσο περισσότερο τὶς συνηθίζουμε καὶ οἱ ἀντιδράσεις μας μειώνονται.

Οἱ ἐπίσημες δηλώσεις, οἱ δόλιες διευκρινίσεις καὶ οἱ ὑποκριτικὲς ἐμφανίσεις στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ὀδηγοῦν στὴν παραπληροφόρηση, ἀλλὰ καὶ στὴ σχετικοποίηση τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας.

Τὸ παίζουν καλὰ τὸ παιχνίδι οἱ Οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦν μόνο τοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ μερικοὺς ἰδιοτελεῖς συνοδοὺς.

Εἶναι ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπισήμανση ἐνὸς ἱερομονάχου:

«Ἐχουμε τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ περίφημη “ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν” θὰ ἐπιβληθεῖ κάποια στιγμή μέσα ἀπὸ τὴ “φυσικὴ ροή” τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιμελημένα καὶ συνειδητὰ ὀδηγοῦνται πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή. Θὰ ἐπιβληθεῖ, τρόπον τινά, ὡς συνήθεια, ὡς εἰκόνα περισσότερο παρὰ ὡς ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα, ὡς μία κατάσταση, ποὺ μέσα ἀπὸ τὶς συνεχεῖς καὶ τακτικὲς ἐπαναλήψεις θὰ καταστεῖ αὐτονόητη πραγματικότητα»¹.

4. Ἡ ἀπατηλὴ μέθοδος τῶν ἑτεροδόξων

ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ἔχουν ὡς ὀδηγὸ στὴ δράση τους τὸ δόλιο σύνθημα: «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», τὸ ὁποῖο οἱ Ὀρθόδοξοι ποτὲ δὲν ἔχουν δεχτεῖ.

Οἱ αἵρετικοὶ χρησιμοποιοῦν τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸ τους, ἔστω καὶ μακροπρόθεσμα.

Εἶναι ἀποκαλυπτικὰ τὰ ὅσα λέει ἕνας κληρικὸς καὶ πανεπιστημιακὸς δάσκαλος:

«Ἀπὸ τὴν μικρὴ ἔστω ἐμπειρία ποὺ ἔχουμε στοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους, γνωρίζουμε τὴν ἐφαρμοζόμενη ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους μέθοδο ἥδη ἐπὶ δεκαετίες: Καλλιέργεια προσωπικῶν σχέσεων καὶ κλίματος (κοσμικῆς) φιλίας μεταξὺ τῶν θεολόγων, μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα, ἀλλὰ καὶ ἡ παροχὴ οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων (ἀρκετοὶ μητροπολίτες μας θεωροῦν καύχημα νὰ ἀναγράφουν στὰ Ἰδρύματά τους τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τὸ Π.Σ.Ε. ἢ τὸ Βατικανό, γιὰ τὴν προσφερθεῖσα οἰκονομικὴ βοήθεια), γιὰ τὴν ἀμβλυνση καὶ ἀποδυνάμωση κάθε διαθέσεως μαρτυρίας καὶ ὁμολογίας. Αὐτὸ γίνεται δεκαετίες τώρα. Πλήρης ἡ κατίσχυση τῶν κοσμικῶν καὶ πολιτικῶν πρακτικῶν»².

5. Ἡ προδοσία τῆς πίστεως

ΤΟ ΚΑΚΟ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ξεκίνησε κυρίως ἀπ' τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπέρμαχος τοῦ τυφλοῦ *Διαλόγου τῆς Ἀγάπης* καὶ δὲν ἀρνοῦνταν νὰ προσφέρει τὸ Ἅγιο Ποτήριο καὶ στοὺς αἵρετικούς.

Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ ὅσα εἶχε πεῖ τὸ 1971 σὲ ὁμάδα Ἑλλήνων κληρικῶν, ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκεφθεῖ:

«Ἦδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε! Καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ ἢ Προ-

τεστάνται καὶ ζητοῦν νὰ μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιο γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἦδη ἔρχεται μοναχό του. Ἀλλὰ δὲν κάνει νὰ ἔλθει ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς. Πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος καὶ ἡ Ἱεραρχία καὶ ἡ Θεολογία. Γι' αὐτό, λοιπόν, προσπαθοῦμε νὰ ἔχουμε θεολόγους μαζί, διὰ νὰ ἔλθει αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός τοῦ Πανχριστιανισμοῦ»³.

6. Οὐνία: ὁ δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ

Ο ΠΑΠΑΣ χρησιμοποιοῖ τὸν δούρειο ἵππο τῆς Οὐνίας, προκειμένου ν' ἀλώσει τὴν Ὁρθοδοξία.

Οἱ Οὐνίτες ἔχουν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Ὁρθοδόξων, γιὰ νὰ πετύχουν τὴν προσέλκυση τους στὸν Παπισμό. Ἡ δράση τους εἶναι προκλητική, ἀλλὰ κι ἐγκληματική. Μὲ σκοπὸ τὸν ἐξουνιτισμὸ τῶν Ὁρθοδόξων, βιαιοπραγήσαν, συνεργάστηκαν μὲ πολιτικοὺς καὶ πρωτοστάτησαν σὲ σφαγὲς Ὁρθοδόξων. Εἶναι συγκλονιστικὰ τὰ σχετικὰ στοιχεῖα.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ παρελθόν τους σκοτεινὸ. Καὶ σήμερα πολλὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες δεινοπαθοῦν ἀπ' τὴ δολιότητα τῶν Οὐνιτῶν.

7. Ὁ Πάπας ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ τῆς κοσμοκρατορίας

Ο ΑΓΙΟΣ Νεκτάριος ἀναφέρει ὅτι ὁ Πάπας

«ὑπέκυψε στὸν τρίτο πειρασμὸ τοῦ Κυρίου στὴν ἔρημο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο, ὁ σατανᾶς ἔδειξε στὸν Κύριο ὅλες τὶς βασιλεῖες τοῦ κόσμου καὶ τοῦ εἶπε: “ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσης μοι”. Ὁ Χριστὸς, ὡς γνωστόν, τοῦ ἀπάντησε: “ὑπάγε ὀπίσω μου σατανᾶ”. Ὁ Πάπας, ὅμως, ὄχι μόνον ὑπέκυψε στὸν τρίτο πειρασμὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ κατελήφθη ἀπὸ ἀσυγκράτητα πάθη, γι-

ἀ τὴν κατάκτηση τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας καὶ ἐπιβουλῆς, ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν καταχθονίων. Μία κυριαρχία, ποὺ συμβολίζεται στὴν τριώροφη παπικὴ τιάρα»⁴.

8. Συμμαχία μὲ τὸν Πάπα

ΠΟΛΥΣ θόρυβος γίνεται στὴν πατρίδα μας γιὰ τὸν ἀποχριστιανισμὸ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέλαβε νὰ βάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους σὲ συνεργασία μὲ τὸν Πάπα! Δηλώσεις ἀπανωτὲς καὶ ἀντιφατικές. Πότε ἐξαπολύει κεραυνοὺς πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους καὶ πότε ὑποκλίνεται μπροστὰ τους, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει διάφορα κονδύλια.

Ἡ Ἐκκλησία δρᾷ μὲ καθαρῶς πολιτικὰ κριτήρια καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀξιόπιστη οὔτε στοὺς καλοπροαίρετους.

Εἶναι ἀναγκαῖο οἱ ὑπεύθυνοι ἀρχιερεῖς νὰ δοῦν τὰ πράγματα διαφορετικὰ καὶ νὰ προβληματιστοῦν στὸ ἐρώτημα, ποὺ εὐστοχα καὶ ρεαλιστικὰ διατυπώνει ἕνας κληρικός:

«Συμμαχοῦντες μὲ τὸν Παπισμὸ καὶ στηρίζοντάς τον ὡς Ἐκκλησία, ποιό Χριστιανισμὸ σώζουμε; Θυσιάζουμε τὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Παπισμὸ; Μὴ γένοιτο! Τί νὰ τὸν κάμη αὐτὸν τὸν “Χριστιανισμὸ” ἢ Εὐρώπη; Ὁλη ἡ ἱστορικὴ (ιδεολογικὴ, κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ) κακοδαιμονία τῆς Εὐρώπης (καὶ ὄχι μόνο!) δὲν ριζώνει στὴν διαστροφή, ποὺ ὑπέστη ὁ Χριστιανισμὸς, μὲ τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἐδραίωση τοῦ παπικοῦ οἰκοδομήματος; Ἄν δὲν “πεθάνη” ὁ Παπισμὸς, μὲ τὴν ἐν Χριστῷ μετάνοιά του καὶ τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἂν δὲν γίνῃ δηλαδὴ ὁ Παπισμὸς Ἐκκλησία, θὰ προσφέρει νοθευμένο Χριστιανισμὸ στὴν Εὐρώπη καὶ στὸν κόσμo»⁵.

9. Λειτουργεῖ τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο

ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ τοῦ πιστοῦ λαοῦ στὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου ἤδη εἶναι μεγάλες.

Καὶ θὰ γενικευθοῦν, γιὰτὶ τίποτα δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ τίποτα δὲν πρέπει νὰ μεθοδεύεται, προκειμένου νὰ ἱκανο-

ποιηθεί ή ἔμφυτη ματαιοδοξία τους, γιά τήν ὁποία ὁ Φώτης Κόντο-
γλου ἔλεγε:

*«Θέλουν νά φαίνονται ἔξυπνοι, συγχρονισμένοι, προ-
οδευτικοί κι ὄχι καθυστερημένοι»⁶.*

*«Τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο, ὅμως, τοῦ πιστοῦ λαοῦ δὲν
χειραγωγεῖται καὶ δὲν ὑπνωτίζεται. Ἀκόμη καὶ μέσα στὸν
καταιγισμὸ τῶν εἰκόνων, τῆς παραπληροφορήσεως καὶ
τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ δὲν παύει νὰ λειτουργεῖ, νὰ
ἀντιλαμβάνεται καὶ νὰ ἀνθίσταται. Εἶναι αὐτὴ ἡ φυσικὴ
ἀντίδραση, ποὺ αἰσθανθήκαμε ὅλοι νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ μέ-
σα μας γιά τὴν ὑποτίμηση καὶ τὸν ἐμπαιγμὸ τῆς πίστεως
καὶ τῆς λατρείας μας. Εἶναι αὐτὴ ἡ αἴσθηση ναυτίας, ποὺ
μᾶς προκάλεσε ἡ “εὐλογία” τοῦ Πάπα μέσα ἀπὸ τὸν
ὀρθόδοξο πατριαρχικὸ ναό. Εἶναι τὰ δάκρυα τῆς ὀδύνης,
ποὺ κύλισαν στὴν θεά ἐνὸς αἵρεσιάρχη, μίας ζωντανῆς
πληγῆς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, νὰ ἀμαυρώ-
νει τὰ ὄσια καὶ τὰ ἱερά μας μέσα στὸ ἴδιο τὸ λίκνο τῆς
πίστεως καὶ τοῦ Γένους μας»⁷.*

10. Οἱ Οἰκουμενιστὲς ἀπορρίπτουν τοὺς Ἁγίους

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ καὶ τὰ φερέφωνα τους προσπαθοῦν μὲ κά-
θε τρόπο καὶ μέσο νὰ διαμορφώσουν στὸ λαὸ κλίμα εὐνοϊκὸ καὶ νὰ
πνίξουν κάθε φωνή, ποὺ διατυπώνεται δημοσίως καὶ ἀποκαλύπτει
τὴ βαριά τους εὐθύνη καὶ τὴν ἐνοχὴ ἀπέναντι στὴν Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησία καὶ τὰ πιστὰ μέλη της.

*«Ὅποιος μιᾶ, ἀν δὲν θεωρεῖται φανατικὸς, χαρακτη-
ρίζεται ὀπισθοδρομικὸς, στενοκέφαλος, μύωπας, ἀρτηρι-
οσκληρωτικὸς ἢ ἀκόμη καὶ φαιδρὸς καὶ γραφικὸς»⁸.*

*«Ὅταν οἱ οἰκουμενιστὲς μᾶς ἀπορρίπτουν ὡς φανατι-
κοὺς καὶ φονταμενταλιστὲς, συναπορρίπτουν καὶ τοὺς Ἁ-
γίους μας, τῶν ὁποίων τὴν στάση ταπεινῶς μιμούμε-
θα»⁹.*

Τελικά, πρέπει καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ γίνουν πιὸ ἐκδηλωτικοὶ καὶ ν'
ἀποβάλλουν τὴ δειλία καὶ τὸ φόβο.

• Άλίμονο, ἂν ἀφήσουμε τοὺς Οἰκουμενιστὲς ν' ἀλωνίζουν παντοῦ καὶ ν' ἀμβλύνουν τὸ ὀρθόδοξο κριτήριό τοῦ λαοῦ μας.

11. Ἀνυπακοὴ στοὺς πλανημένους

ΥΠΑΡΧΟΥΝ χριστιανοί, καλοπροαίρετοι κατὰ τὰ ἄλλα, οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἔχουν ἐμπιστοσύνη στοὺς ἐπίσκοπους καὶ θεωροῦν ἁμαρτία κάθε διαφωνία καὶ ἀντίδραση σ' αὐτούς.

Μιὰ ἐσφαλμένη ἀντίληψη, ἡ ὅποια ἔχει αἰχμαλωτίσει πολλοὺς στὶς μέρες μας, ὅπου ἐπικρατεῖ ποικίλη σύγχυση.

Χρειάζεται, ὡστόσο, στὸ θέμα αὐτὸ νὰ ἔχουμε ὅλοι ξεκαθαρισμένη ἄποψη:

«Ἡ ὑπακοὴ στοὺς ἐπίσκοπους δὲν εἶναι ἀδιάκριτη καὶ ἀπροϋπόθετη. Δὲν πρέπει νὰ ὑπακούουμε ἀδιάκριτα σὲ ὅ,τι λέγουν καὶ ὅ,τι ἀποφασίζουν οἱ ἐπίσκοποι. Ἄν αὐτὸ ἴσχυε, θὰ εἶχε καταλυθῆ ἡ Ὁρθόδοξος πίστις, δὲν θὰ εἴχαμε ἀγωνιστὰς καὶ ὁμολογητὰς Ἁγίους. Πόσοι ἐπίσκοποι καὶ πατριάρχες υἰοθέτησαν καὶ δίδαξαν αἰρέσεις καὶ πόσες σύνοδοι στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνήλθαν, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν πλάνες καὶ παρεκκλίσεις ἀπὸ τὴν ὑγιαίνουσα διδασκαλία; Ἐπρεπε τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας νὰ κάνει ὑπακοὴ καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὴν πλάνη; Δὲν θὰ ὑπῆρχαν τότε τὰ ὑγιῆ δόγματα, ὅλα θὰ τὰ κατέλυον οἱ αἰρετικοί»¹⁰.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1675/12.2.2007, σελ. 1 καὶ 2. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. **Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου**, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, στὴν ἐκτακτὴ ἐκδοση μὲ τίτλο: «Ἐν Συνειδήσει» καὶ θέμα: «Ὅτι κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ», Δεκ. 2006, σελ. 6.

• Τὸ ἀνωτέρω τεῦχος εἶναι καλαίσθητο καὶ κυκλοφόρησε ἀπ' τὴ Μονή, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὸ Βατικανό. Περιέχει ἐνδιαφέροντα καὶ διαφωτιστικὰ κείμενα καὶ ἐγχρωμες φωτογραφίες ἀπ' τὶς συναντήσεις τῶν ἡγετῶν, οἱ ὅποιες γεμίζουν πικρία τὶς καρδιὲς τῶν Ὁρθοδόξων. Θερμὰ συγχαρητήρια στὸν ἀγαπητὸ π. Ἀθανάσιο, ὁ ὁποῖος παραμένει ἄγρυπνος στὴ μετεωρίτικη βίγλα του.

• Ὅλες οἱ παραπομπὲς τοῦ παρόντος γίνονται σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος.

2. **Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός**, σελ. 18.

3. **Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός**, σελ. 17.

4. Σελ. 23.

5. Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός, σελ. 19.
6. Σελ. 56.
7. Αρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου, σελ. 6-7.
8. Μοναχὸς Μωϋσῆς Ἀγιορείτης, σελ. 20.
9. Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός, σελ. 19.
10. Πρωτ. Θεόδωρος Ζήσης, σελ. ἔξωφ. δ'.